

7. 7. 1999

DA

De Europæiske Fællesskabers Tidende

L 171/13

denne ret; dette direktiv berører ikke princippet om aftalefrihed mellem sælger, producent, en tidligere sælger eller en anden mellemmand; spørgsmålet om, mod hvem og hvordan sælgeren kan gøre regres, afgøres efter den nationale lovgivning;

- (10) i tilfælde af manglende overensstemmelse med aftalen bør forbrugeren have ret til gratis afhjælpning eller omlevering eller i mangel heraf til afslag i prisen eller til at hæve købet;
- (11) forbrugeren kan i første omgang kræve, at sælgeren afhjælper den manglende overensstemmelse eller omleverer, medmindre dette vil være umuligt eller uforholdsmæssigt; hvorvidt denne beføjelse er uforholdsmæssig, bør afgøres objektivt; en beføjelse anses for uforholdsmæssig, hvis den vil påføre sælgeren omkostninger, der i forhold til omkostningerne ved en alternativ beføjelse er urimelige; omkostninger er urimelige, hvis de er væsentligt højere end omkostningerne ved en anden beføjelse;
- (12) sælgeren kan i tilfælde af manglende overensstemmelse altid som forligsmulighed tilbyde forbrugeren en eller anden form for afhjælpning; forbrugeren skal frit kunne acceptere eller afvise dette forslag;
- (13) for at give forbrugerne mulighed for at udnytte det indre marked og købe forbrugsvarer i en anden medlemsstat, bør det henstilles, at producenter af forbrugsvarer, der markedsføres i flere medlemsstater, i forbrugernes interesse vedføjer varerne én liste med mindst en kontaktadresse i hver af de medlemsstater, hvor varen markedsføres;
- (14) henvisningerne til leveringstidspunktet indebærer ikke, at medlemsstaterne skal ændre deres regler om risikoovertagelse;
- (15) medlemsstaterne kan fastsætte, at en eventuel tilbagebetaling til forbrugeren kan nedsættes under hensyn til forbrugernes brug af varen i den tid, der er gået siden leveringen; nærmere bestemmelser om vilkår for at hæve købet kan fastsættes i den nationale lovgivning;
- (16) brugte varer er som følge af deres natur generelt umulige at omlevere; forbrugernes ret til omlevering gælder derfor generelt ikke for disse varer; medlemsstaterne kan, når det drejer sig om sådanne varer, give parterne mulighed for at aftale en kortere ansvarsperiode;
- (17) der bør fastsættes en frist, inden for hvilken sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren for manglende overensstemmelse med aftalen, som er til stede ved leveringen af varen; medlemsstaterne kan også fastsætte en frist, inden for hvilken forbrugeren kan udøve deres rettigheder; reklamationsfristen må dog ikke udløbe inden for en

periode af to år fra varens levering; hvis reklamationsfristen efter national lovgivning ikke begynder at løbe fra leveringen af varen, må fristernes samlede varighed i henhold til national lovgivning ikke være kortere end to år fra leveringstidspunktet;

- (18) medlemsstaterne kan hvad angår afhjælpning, omlevering eller forhandlinger mellem forbruger og sælger om tilvejebringelse af en mindelig ordening, fastsætte regler om suspension eller afbrydelse af den periode, hvori enhver manglende overensstemmelse skal vise sig, og af reklamationsfristen, hvis det er relevant og i overensstemmelse med deres nationale lovgivning;
- (19) medlemsstaterne bør kunne fastsætte en frist, inden for hvilken forbrugeren skal underrette sælgeren om manglende overensstemmelse med købsaftalen; medlemsstaterne kan fastsætte et højere beskyttelsesniveau for forbrugeren ved ikke at indføre en sådan forpligtelse; alle forbrugere i Fællesskabet bør under alle omstændigheder have en frist på mindst to måneder til at underrette sælgeren om manglende overensstemmelse med købsaftalen;
- (20) medlemsstaterne bør søge at undgå, at denne tidsfrist er til ulempe for forbrugere, der handler på tværs af grænserne; medlemsstaterne bør underrette Kommissionen om deres brug af denne bestemmelse; Kommissionen bør overvåge virkningen på forbrugerne og på det indre marked af gennemførelsen af denne bestemmelse; oplysninger om de enkelte medlemsstaters brug af denne bestemmelse bør være tilgængelige for de andre medlemsstater og for forbrugere og forbrugerorganisationer i hele Fællesskabet; en oversigt over situationen i medlemsstaterne bør derfor offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*;
- (21) for så vidt angår visse varekategorier er det gældende praksis, at sælgeren eller producenten yder garantier, der sikrer forbrugeren mod enhver manglende overensstemmelse med købsaftalen, der måtte vise sig inden for en vis frist; denne praksis kan bidrage til øget konkurrence på markedet; sådanne garantier er lovligt markedsføringsmidler, men må ikke vildlede forbrugeren; for at sikre, at forbrugeren ikke vildledes, skal garantierne indeholde bestemte informationer — det skal bl.a. fremgå, at garantien ikke påvirker forbrugernes lovfæstede rettigheder;
- (22) de rettigheder, der tillægges forbrugeren med direktivet, må ikke kunne indskrænkes eller ophæves efter aftale mellem parterne, da den lovmæssige beskyttelse i så fald ville blive indholdsløs; dette princip bør også gælde for klausuler, ifølge hvilke forbrugeren formodes at være